

Трансформації сучасної демократії

(До Міжнародного дня демократії)

Бібліографічний покажчик

УДК 016:32

Т 65

Укладач:

Алексєєва В. І. – провідний бібліограф довідково-інформаційного відділу бібліотеки

Відповідальний редактор:

Коваленко Л. О. – завідувач бібліотеки

Т 65 Трансформації сучасної демократії : (до Міжнародного дня демократії) : бібліографічний покажчик / укл. В. І. Алексєєва ; відповід. ред. Л. О. Коваленко. – Краматорськ : ДДМА, 2019. – 15 с.

Міжнародний день демократії щорічно відзначається 15 вересня. Це дуже важливе свято для світової громадськості, тому в ООН запропонували всім державам, регіональним громадам, міжурядовим і неурядовим організаціям прийняти нове свято. І завдяки цьому, таке торжество відзначається практично у всьому світі ще з 2007 року.

Покажчик пропонує ознайомитися з науковими публікаціями : монографіями, підручниками, та статтями з наукових журналів.

Рекомендовано викладачам, студентам та іншим категоріям читачів, яким цікава дана тема.

ЗМІСТ

Вступ	4
Теорія демократії	5
Політичні партії та партійні системи	9
Політичні системи і режими сучасності	11
Політичні еліти	13

Вступ

У 2007 році Генеральна Асамблея ООН оголосила 15 вересня Міжнародним днем демократії й запропонувала державам-членам, системі ООН та іншим регіональним, міжурядовим і неурядовим організаціям відзначати цей день. Міжнародний день демократії – добрий привід

звернути увагу на стан демократії у світі.

Демократія, в буквальному перекладі з грецької, означає народовладдя; державний лад, закріплений конституційно, при якому громадяни країни мають право брати участь в управлінні нею. Це право вони реалізують через участь у виборах, референдумах. Наведене визначення також характеризує суспільні рухи, політичні курси і напрями соціально-політичної думки.

Механізми демократії засновані на вільному волевиявленні народу, неухильному дотриманні прав і свобод людини, а також тісно пов'язані із забезпеченням правопорядку, стабільності та цілісності її інститутів і її моделі. Що примітно, – на даний момент не існує єдиної моделі демократії, оскільки теорія і практика далеко не завжди співпадають, проте прогресивне міжнародне співтовариство активно виступає на підтримку зусиль держав і урядів щодо заохочення та зміцнення всіх демократичних процесів.

Демократія належить до універсальних і неподільних основних загальнолюдських цінностей та принципів ООН. Вона є фундаментом для побудови принципів всіх провідних держав, співтовариств, союзів і федерацій, а також лежить в основі Організації Об'єднаних Націй. Демократія – це не тільки мета, а й процес, і тільки за повної участі та підтримки міжнародної спільноти, державних органів влади, суспільства й окремих громадян ідеали демократії можна здійснити для кожної людини в кожному куточку світу.

Теорія демократії

1. Андрущенко Т. Ціннісні характеристики поняття "демократія" як ідейно-світоглядної основи в контексті творення міжкультурного політичного діалогу // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – Львів, 2018. – № 16. – С. 101–107. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2018_16_16
2. Барановський Ф. В. Паритетна демократія в Україні: особливості розвитку в політичній сфері // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – Дніпро, 2017. – № 1. – С. 114–122. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2017_1_16
3. Бессонова М. Основи демократії : навч. посібник / М. Бессонова, О. Бірюков, С. Бондарук ; за ред. А. Колодій. – К : Ай бі, 2002. – 684 с.
4. Богачов А. Відкритий політичний світ – прихований демократичний етос // Філософська думка. – 2009. – № 1. – С. 80–95.
5. Бойкова М. Приватна власність і демократія – головні умови розвитку суспільства // Віче. – 2009. – № 10. – С. 7–10.
6. Бойчук М. Теоретичні засади дослідження демократії як форми народовладдя // Вища освіта України. – 2011. – № 1. – С. 86–92.
7. Бойчук М. Основні форми демократії: український контекст // Вища освіта України. – 2011. – № 3. – С. 14–20.
8. Бучин М. А. Фінансування виборчого процесу як елемент дотримання демократичних принципів виборів // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – Дніпро, 2016. – № 4. – С. 4–9. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2016_4_3
9. Валюх Л. І. Інститут референдуму в теоріях демократії / Л. І. Валюх // Панорама політологічних студій. – 2013. – Вип. 10. – С. 214–220. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pps_2013_10_29
10. Головка О. С. Місце та функції інституту президента в політичній системі демократичних суспільств // Аспекти публічного управління = Public administration aspects. – Львів, 2018. – Т. 6. № 5. – С. 41–51. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aplup_2018_6_5_7
11. Даудерштадт М. Драматичний перехід: соціал-демократія у Східній та Центральній Європі / М. Даудерштадт, А. Геррітс, Д. Маркус. – К., 2000. – 232 с.
12. Джура О. Демократизація освіти як чинник її інтеграції у світовий освітній простір // Вища освіта України. – 2009. – № 2. – С. 38–43.
13. Кіндрат Л. Р. Концептуальні засади та сутнісні характеристики демократії участі // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. Серія : Державне управління. – 2017. – № 1. – С. 13–20. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnaddy_2017_1_4

14. Ключкович А. Ю. Пряма демократія в Словаччині: інституційні та політичні аспекти функціонування // Вісник Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут". Політологія. Соціологія. Право. – 2018. – № 2 (38). – С. 18–22. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKPI_soc_2018_2_5
15. Ковальов А. Партиципаторний напрям демократії як предтеча деліберативного підходу // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – 2018. – № 17. – С. 180–186. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2018_17_27
16. Козьма В. Трансформація політичних інститутів в умовах демократизації // Віче. – 2008. – № 2. – С. 18–20.
17. Косенко Д. В. Демократія в теорії комунікативної дії Юргена Габермаса / Д. В. Косенко // Гуманітарні студії. – 2013. – Вип. 20. – С. 220–227. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gums_2013_20_29
18. Крос К. Політична комунікація і висвітлення новин у демократичних суспільствах. Перспективи конкуренції / К. Крос, Р. Гакет ; пер. з англ. Р. Ткачук. – К. : Основи, 2000. – 142 с.
19. ЛеДюк Л. Учасницька демократія: референдуми у теорії та на практиці / пер. з англ. – Х. : Центр Освітніх Ініціатив, 2002. – 160 с.
20. Легітимність і демократія // Філософська думка. – 2009. – № 5. – С. 5–164.
21. Ліхоносова Г. С. Сценарії регіональної соціально-економічної політики щодо самозабезпечення демократичних перетворень суспільства // Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. – Сєвєродонецьк, 2017. – № 6. – С. 149–153.
22. Маргуліна Л. Демократизація освіти: технології реалізації в контексті соціокультурних змін // Вища освіта України. – 2010. – № 4. – С. 17–23.
23. Медведчук В. Новий вимір демократії. – К. : Основні цінності, 2001. – 144 с. . – (Сер. "Сучасна думка").
24. Мироненко Т. О. До питання ефективності політичних рішень в умовах демократичних трансформацій. – С. 23–30. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2017_2_5
25. Міхельс Р. До соціології партійності в сучасній демократії // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 345–356.
26. Навка И. П. Аномия или переоценка ценностей? Демократические трансформации украинского общества в зеркале общественного сознания / И. П. Навка, Н. П. Рагозин. – Донецк, 1998. – 73 с.
27. Нагорна М. М. Аналіз різних вимірів соціально–політичних трансформацій та рівнів демократії в суспільствах, що трансформуються // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – Дніпро, 2016. – № 4. – С. 34–47. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2016_4_8
28. Острогорський М. Демократія і організація політичних партій // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 330–344.

29. Пазенок В. Політична культура і демократія // Філософія політики. – К, 2003. – Т. 4. – С. 414–423.
30. Панчак-Бялоблоцька Н. В. Інституційно-політичні та конституційно-правові типи європейських парламентських демократій: наголос на системах позитивного та негативного парламентаризму // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – Дніпро, 2016. – № 4. – С. 47–57. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2016_4_9
31. Панчак-Бялоблоцька Н. В. "Політико-приховані" та "політико-обізнані" теорії і моделі раціонального вибору як фактори пояснення урядів меншості у парламентських демократіях / Н. В. Панчак-Бялоблоцька // Прикарпатський вісник НТШ. Думка. – 2016. – № 3. – С. 22–38. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pvntsh_2016_3_4
- Проаналізовано "політико-приховані" та "політико-обізнані" теорії і моделі раціонального вибору як фактори пояснення урядів меншості у парламентських демократіях. Виокремлено теоретико-методологічні перспективи дослідження та пояснення урядів меншості. Аргументовано, що "політико-приховані" теорії і моделі формування урядів є посадо-орієнтованими, саме тому незначною мірою сприяють урядам меншості, а натомість "політико-обізнані" теорії є політико-орієнтованими, а тому значною мірою сприяють урядам меншості.
32. Панченко Л. Значення демократії в університетській освіті // Вища освіта України. – 2014. – № 1. – С. 21–27.
33. Пашенко В. І. Між консолідацією та симуляцією демократичних інститутів // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – Дніпро, 2016. – № 2. – С. 19–28. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2016_2_5
34. Печенюк Д. О. Партиципаторна теорія демократії як напрям сучасної американської політичної науки: історія становлення і концептуальні засади / Д. О. Печенюк // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Філософія. Політологія. – 2013. – Вип. 2. – С. 40–44. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_FP_2013_2_13
35. Печенюк Д. О. Поняття політичної участі в контексті теорії сильної демократії Б. Барбера / Д. О. Печенюк // Гуманітарні студії. – 2014. – Вип. 21. – С. 138–146. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gums_2014_21_20
36. Примуш М. Можливі вектори демократизації України в контексті викликів сучасності / М. Примуш, Ю. Коваль // Віче. – 2014. – № 22. – С. 9–14. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/viche_2014_22_4.pdf
37. Пшеворський А. Переходи до демократії // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 385–406.
38. Раймон А. Демократия и тоталитаризм // Філософія політики. – К, 2003. – Т. 3. – С. 183–195.
39. Растоу Д. А. Переходи до демократії: спроба динамічної моделі // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 365–384.
40. Ржешевский Г. А. Демократия: миф, реальность или раскрученный бренд // Полис. – 2008. – № 5. – С. 90–99.

41. Романюк А. Внутрішньопартійна демократія як чинник розвитку та оцінки політичних партій України // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – Львів, 2018. – № 18. – С. 354–362. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2018_18_53
 42. Сарторі Д. Вертикальна демократія // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 433–447.
 43. Сичик Г. Роль лівих течій політичної думки ХХ ст. у формуванні альтернативного змісту свободи як засадничої категорії теорії демократії / Г. Сичик // Вісник Львівського університету. Серія філософсько-політологічні студії. – 2016. – Вип. 8. – С. 31–37. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2016_8_6
 44. Сорос, Дж. Утвердження демократії // Філософія політики. – К, 2003. – Т. 4. – С. 112–182.
 45. Стойко О. М. Демократична трансформація та дієздатність держави: можливості і небезпеки // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – Дніпро, 2016. – № 5. – С. 85–93. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2016_5_13
 46. Сухонос В. В. Динаміка сучасного державно-політичного режиму в Україні: антиномія демократизму і авторитаризму. – Суми : Університетська книга, 2003. – 336 с.
 47. Токвіль А. Демократія в Америці // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 162–169.
 48. Тупиця О. Л. Громадянське суспільство в Україні: соціальні та демократичні орієнтири // Вісник Маріупольського державного університету. Серія : Історія. Політологія. – Маріуполь, 2016. – № 17. – С. 290–297. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vmdu_ip_2016_17_36
 49. Тягло О. В. Роздуми Карла Поппера щодо теорії та практики демократичної держави / О. В. Тягло // Постметодика. – 2010. – № 1. – С. 2–10. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Postmetodyka_2010_1_3
- Проаналізовано значення поширеного в популярній літературі розуміння сучасної демократії як "влади народу", розглянуто успіх молодшої афінської демократії у визвольних війнах проти Перської імперії, розвиток гуманізму, зумовлені винаходом друкування. Моральна природа проблем демократії, критерії оцінювання форми урядування полягають у тому, чи можлива відставка уряду без пролиття крові, а класифікація державних устроїв відповідно до моральних якостей їх правителів, оцінювання влади народом – основні положення критики "залізних законів" історії та розробленої ним моделі "відкритого суспільства". "Екссес" етатизму – "екссес" свободи – дві сутності, яким іманентно властиве протиріччя, результатом однобокості розвитку яких може бути, в першому випадку, зловживання свободою а в іншому – зловживання державною владою. Обґрунтовано необхідність існування і обмеження державної влади, а саме: базування держави на верховенстві права, розглянуто дихотомію "міні-держави або патерналістська держава", існування проблеми бюрократії, об'єктивність засобів масової інформації – аспекти окресленої ним теорії нетираничної держави, існування західних демократій – це безпрецедентний успіх у багатьох галузях.
50. Франко І. Соціалізм і соціал-демократизм (Фрагменти) // Політологія. Кінець 19 – перша половина 20 ст. – Львів, 1996. – С. 61–68.
 51. Хантінгтон С. Майбутнє демократичного процесу: від експансії до консолідації // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 407–421.

52. Чуловська Х. В. Еволюція сучасних теорій демократії: політичний досвід США / Х. В. Чуловська // Філософія і політологія в контексті сучасної культури. – 2013. – Вип. 6 (2). – С. 140–144. – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/filipol_2013_6\(2\)__32](http://nbuv.gov.ua/UJRN/filipol_2013_6(2)__32)
53. Шміттер Ф. Роздуми про громадянське суспільство і консолідацію демократії // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 262–274.
54. Шелюк Л. Світовий досвід демократизації освітньої політики // Вища освіта України. – 2014. – № 4. – С. 71–76.

Політичні партії та партійні системи

1. Україна. Закони. Про внесення змін до Закону України "Про політичні партії в Україні" : від 6 липня 2005 р. №2748-1У // Офіційний вісник України. – 2005. – № 30. – Ст. 1776.
2. Гапоненко В. А. Політична партія в процесі інституціоналізації демократії в Україні / В. А. Гапоненко // Гілея: науковий вісник. – 2017. – Вип. 122. – С. 404–407. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2017_122_103
3. Головченко А. В. Трансформації політичних партій і рухів в країнах Центрально-Східної Європи / А. В. Головченко // Актуальні проблеми політики. – 2014. – Вип. 52. – С. 235–243. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/appol_2014_52_29
4. Гонюкова Л. Створення політичних партій: необхідні й достатні передумови // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. – 2005. – № 1. – С. 406–412.
5. Іванченко І. В. Основні напрями трансформації політичних партій в інформаційну епоху / І. В. Іванченко // Гілея: науковий вісник. – 2016. – Вип. 107. – С. 364–368. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2016_107_95
6. Кафарський В. Політичні партії і конституційне будівництво в Україні // Право України. – 2008. – № 4. – С. 13–20.
7. Клімова Г. П. Генеза і функціональні особливості політичних партій / Г. П. Клімова // Вісник Національного університету "Юридична академія України імені Ярослава Мудрого" . Серія : Політологія. – 2018. – № 2. – С. 31–45. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnuuaup_2018_2_5
8. Максимець Б. Політичні партії і партійні системи в суспільно-політичному процесі // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. – 2004. – № 4. – С. 378–384.
9. Нариси з історії суспільних рухів та політичних партій в Україні (XIX-XX ст.) : навч. посібник / Я. Й. Малик, Б. Д. Вол, С. Д. Гелей, В. В. Трофимович ; за загальною ред. Я. Й. Малика. – Львів : Світ, 2001. – 296 с.
10. Нікогосян О. О. Політичні партії як формальний інститут демократії в Україні / О. О. Нікогосян // Сучасне суспільство. – 2016. – Вип. 1. – С. 109–117. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/cuc_2016_1_12

11. Новак В. Соціально-політичні передумови партійної структуризації українського суспільства: стан, суперечності, перспективи // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. – 2004. – № 3. – С. 404–411.
 12. Острогорський М. Демократія і організація політичних партій // Політологія. Хрестоматія. – К., 2004. – С. 330–344.
 13. Парлюк В. І. Трансформація партійної системи Австрії // Вісник Маріупольського державного університету. Серія : Історія. Політологія. – Маріуполь, 2016. – № 17. – С. 226–234. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vmdu_ip_2016_17_29
 14. Політичні партії, громадські організації та рухи // Політологія. – К., 2007. – С. 144–167.
 15. Політичні партії і партійні системи. Гл. 10 // Політологія (теорія та історія політичної науки). – К., 2002. – С. 325–358.
 16. Примуш М. Політична партія та її соціальна база // Віче. – 2008. – № 21. – С. 41–43.
 17. Романюк А. Внутрішньопартійна демократія як чинник розвитку та оцінки політичних партій України // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – 2018. – № 18. – С. 354–362. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2018_18_53
 18. Федоренко В. Л. Державне фінансування діяльності політичних партій як чинник розбудови модерної партійно-політичної системи в Україні // Вісник Національної академії державного управління при Президентіві України. Серія : Державне управління. – 2017. – № 4. – С. 35–44. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2017_4_7
 19. Чорняк З. С. Зміни в організаційній структурі Лейбористської партії Сполученого королівства: чинники та політичні наслідки / З. С. Чорняк // Політичне життя. – 2016. – № 1–2. – С. 155–161. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pollife_2016_1-2_28
 20. Шай Р. Проблеми функціонування політичних партій в Україні та шляхи удосконалення їхньої діяльності / Р. Шай // Вісник Національного університету "Львівська політехніка". Юридичні науки. – 2016. – № 855. – С. 282–286. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_45
- Розглянуто проблеми функціонування політичних партій в Україні, оскільки існування та діяльність політичних партій більшості сучасних держав є загальновизнаною нормою та трактується як невід'ємний атрибут демократичного способу здійснення державного управління.
21. Шипунов Г. Політичні партії " нової політики ": основні підходи до концептуалізації й індикатори визначення // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – 2018. – № 17. – С. 248–255. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2018_17_38
 22. Шипунов Г. В. Концептуальні особливості визначення " лівих " та " правих " політичних партій в умовах постіндустріального суспільства / Г. В. Шипунов // Грані. – 2017. – Т. 20, № 1. – С. 68–73. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Grani_2017_20_1_13

23. Шипунов Г. В. Ідеологія політичних партій: методологічні засади дослідження / Г. В. Шипунов // Політикус. – 2017. – Вип. 3. – С. 43–47. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/polit_2017_3_11

Політичні системи і режими сучасності

1. Білий О. В. Легітимація і сучасний політичний режим / О. В. Білий // Наукові записки [Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса]. – 2013. – Вип. 1. – С. 43–54. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzipiend_2013_1_6
2. Буравченко Р. В. Політичний режим сучасної України: перспективи еволюції / Р. В. Буравченко // Гілея: науковий вісник. – 2016. – Вип. 109. – С. 352–356. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2016_109_92
3. Галай Ю. Історичні передумови переходу до парламентсько-президентської республіки в Україні // Персонал. – 2006. – № 6. – С. 35–38.
4. Гетьманчук П. М. Стратегічні пріоритети трансформації системи політичного управління на сучасному етапі розвитку України / П. М. Гетьманчук // Гілея: науковий вісник. – 2018. – Вип. 131. – С. 371–376. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2018_131_99
5. Головка О. С. Місце та функції інституту президента в політичній системі демократичних суспільств // Аспекти публічного управління = Public administration aspects. – 2018. – Т. 6. № 5. – С. 41–51. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aplup_2018_6_5_7
6. Делія О. В. Чинники політичної культури у структурі політичного середовища державної політики // Аспекти публічного управління = Public administration aspects. – 2018. – Т. 6. № 1–2. – С. 24–30. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aplup_2018_6_1-2_5
7. Дмитренко О. Громадська думка як чинник демократизації політичної системи України. // Персонал. – 2007. – № 4. – С. 18–20.
8. Дубінін В. В. Роль інтересів народу в становленні та розвитку політичної системи суспільства : монографія. – Краматорськ : ДДМА, 2006. – 260 с.
9. Кисленко Р. В. Специфіка трансформації гібридного політичного режиму всучасній Україні / Р. В. Кисленко // Політикус. – 2017. – Вип. 5. – С. 51–56. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/polit_2017_5_13
10. Ключкович А. Ю. Інститут президентства в контексті політичних трансформацій у Словацькій Республіці // Вісник Національного технічного університету України "Київський політехнічний інститут". Політологія. Соціологія. Право. – 2017. – № 1–2 (33–34). – С. 49–53. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKPI_soc_2017_1-2_9
11. Кобець Ю. В. Еволюція політичної системи сучасної України: трансформаційні виклики та особливості реформування після 2014 року // Прикарпатський вісник НТШ. Думка. – 2017. – № 5–6. – С. 51–58. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pvntsh_2017_5-6_7

12. Лебедева М. М. Мировая политика: тенденции развития // Полис. – 2009. – № 4. – С. 72–83.
13. Лещенко В. Трансформація політичної системи та роль політичних еліт у розвитку суспільства // Віче. – 2009. – № 11. – С. 25–28.
14. Максимець Б. Політичні партії і партійні системи в суспільно-політичному процесі // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – 2004. – № 4. – 378–384.
15. Максимець Б. Політична ідеологія сучасного українського суспільства та системні чинники її формування // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – 2005. – № 1. – 319–325.
16. Панчак-Бялоблоцька Н. В. Інституційно-політичні та конституційноправові типи європейських парламентських демократій: наголос на системах позитивного та негативного парламентаризму // Вісник Дніпропетровського університету. Серія : Філософія. Соціологія. Політологія. – 2016. – № 4. – С. 47–57. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2016_4_9
17. Пирог Г. Політичні орієнтації: системно-психологічний підхід // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – 2018. – № 18. – С. 336–341. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vlu_fps_2018_18_50
18. Політичні режими сучасності // Політологія. – 2007. – С. 110–144.
19. Політична система суспільства. Розд. VII // Основи політології. – К., 2000. – С. 118–146.
20. Політична система суспільства: структура, тенденції розвитку. Тема 17 // Політологія : історія та теорія. – Слов'янськ, 2010. – С. 468–485.
21. Політична система суспільства. Розд. III // Політологія. – Х., 2008. – С. 75–159.
22. Політичні режими. Гл. 12 // Політологія (теорія та історія політичної науки). – К., 2002. – С. 377–408.
23. Полуденко С. В. Політологія : історія та теорія : підручник. – Слов'янськ : СДПУ, 2010. – 501 с.
24. Полуденко С. В. Політологія в Україні до 20-х років ХХ століття : підручник. – Слов'янськ : СДПУ, 2010. – 280 с.
25. Розумюк В. М. Політичні еліти в олігархічних режимах // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 383–395.
26. Третяк А. С. Партійна відповідальність як механізм реалізації політичної реформи в сучасній Україні // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 1. – С. 427–433.
27. Шевченко Т. А. Політична система США / Т. А. Шевченко, В. М. Запара // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – К., 2005. – № 3. – 377–380.

Політичні еліти

1. Бевз Т. Концепт політичної еліти у дискурсі сучасного політичного процесу // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 69–80.
2. Бережна І. Оновлення політичної еліти в Україні: несподіванка обіцяної атаки // Віче. – 2010. – № 7. – С. 4–5.
3. Богомаз К. Ю. Регіональні еліти в процесі державотворення та формування соціокультурних орієнтирів суспільства / К. Ю. Богомаз, Г. Г. Сорокіна // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 31–39.
4. Горбатенко В. П. Основні напрями успішної діяльності еліти в умовах перехідного суспільно-державного розвитку / В.П. Горбатенко, І.А. Горбатенко // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. - К., 2006. - Т. 2. - С. 95-108.
5. Горелов М. Є. Українська еліта за В. Липинським і Д. Донцовим // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. - К., 2006. - Т. 1. - С. 205-212.
6. Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. Т. 2. – К., 2006. – 580 с.
7. Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. Т. 1. – К., 2006. – 492 с.
8. Зернецька О. В. Нова еліта ХХІ століття – медіакратія // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 1. – С. 47–54.
9. Кіндратець О. Інтелігенція та політична еліта України // Світогляд. – 2009. – № 6. – С. 38–41.
10. Козловець М. Національна еліта як фактор державотворення: уроки минулого й реалії сьогодення // Персонал. – 2007. – № 10. – С. 21–29.
11. Козловець М. А. Політична еліта як суб'єкт державотворення в умовах трансформації українського суспільства // Вісник Національного університету "Юридична академія України імені Ярослава Мудрого". Серія : Політологія. – 2017. – № 2. – С. 74–87. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnuuaup_2017_2_9
12. Кошкіна О. І. Пакт еліт як явище політичного процесу / О. І. Кошкіна, Л. М. Лінецький // Сучасне суспільство. – 2018. – Вип. 2. – С. 135–143. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/cuc_2018_2_13
13. Мачуський В. Політична еліта: визначення стратегічного курсу України на сучасному етапі // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – 2017. – Вип. 3. – С. 168–182. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzipiend_2017_3_12
14. Михальченко М. І. Українська еліта як специфічний феномен // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 17–30.
15. Митко А. Специфіка формування нових політичних еліт в інформаційну епоху / А. Митко, Н. Шуляк // Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії. – 2017. – № 1. – С. 80–89. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/mvckrc_2017_1_10

16. Морарь М. В. Роль партійного лідерства в активізації політичних процесів сучасної України // Грані. – 2014. – № 2. – С. 67–72. – Режим доступу:http://nbuv.gov.ua/UJRN/Grani_2014_2_13
17. Обушний М. І. Політичні партії у формуванні національних еліт // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 143–146.
18. Політичні еліти. Тема 17. // Політологія. – Львів, 2008. – С. 160–168.
19. Політичні еліти. Гл. 14 // Політологія (теорія та історія політичної науки). – К., 2002. – С. 430–451.
20. Політичні еліти та політичне лідерство // Політологія. – К., 2007. – С. 168–190.
21. Політичні еліти та політичне лідерство. Розд. XIV // Основи політології. – К., 2000. – С. 246–267.
22. Політика, влада та її носії. Розд. II // Політологія. – Х., 2008. – С. 28–74.
23. Попович М. В. Еліта як соціальний феномен // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 1. – С. 9–12.
24. Рафальський О. О. Українська інтелектуальна еліта в середині - другій половині XIX ст. і процес формування української нації // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 1. – С. 129–136.
25. Розумюк В. М. Політичні еліти в олігархічних режимах // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 383–395.
26. Сергатюк Д. А. Вітчизняне політичне елітотворення (1994–2004): виміри проблемності // Політикус. – 2017. – Вип. 4. – С. 13–18. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/polit_2017_4_4
27. Сініцький А. Ц. Українська політична еліта та національна ідея (початок XX століття) / А. Ц. Сініцький // Гілея: науковий вісник. – 2018. – Вип. 129. – С. 24–27. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2018_129_8
28. Сурмін Ю. П. Концептуально-методологічні аспекти формування і розвитку української політичної еліти // Еліти і цивілізаційні процеси формування націй. – К., 2006. – Т. 2. – С. 159–173.
29. Хорішко Л. С. Політична еліта як суб'єкт модернізації політичної системи в концепції С. Хантінгтона // Гілея: науковий вісник. – 2017. – Вип. 119. – С. 414–417. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2017_119_98
30. Хорішко Л. С. Суб'єктність елітного політичного інституту в процесах політичної модернізації // Політикус. – 2017. – Вип. 4. – С. 90–93. – Режим доступу:http://nbuv.gov.ua/UJRN/polit_2017_4_20
31. Хорішко Л. Символьна, військова та бізнес-еліта в структурі елітного політичного інституту // Вісник Львівського університету : Серія філософсько-політологічні студії. – 2018. – № 18. – С. 376–382. – режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/lu_fps_2018_18_56

32. Щедрова Г. П. Інституціональна дисфункція політичної еліти в Україні // Гілея: науковий вісник. – 2017. – Вип. 120. – С. 238–242. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2017_120_65
33. Ярова Є. В. Політична еліта та політичне лідерство: кореляція понять // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 22 : Політичні науки та методика викладання соціально-політичних дисциплін. – 2013. – Вип. 12. – С. 29–34. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nchnpu_022_2013_12_8